

Дівчинка стоїть побіля брами
З написом каракулями «тато».
Дівчинка очікує роками
З бою незнайомого солдата.

Їй колись примарилось крізь мрію:
Теплий і сумний, мов довга пам'ять,
Хтось цілунок залишив на віях
Спечними пошерхлими губами.

Даленіли за дверима кроки,
І чиясь дорога пролягала
На межі її дитячих років
Смушкою дорослої печалі.

Чи тепер її торкнувся знову
Теплий поцілунок опівночі,
І єдине довгождане слово
У сльозі розтануло дівочій?

Що ти шепчеш спраглими устами,
В тебе горе, донечко, чи свято?..
Дівчина завмерла коло брами
З написом каракулями «тато».

...Вкрилось небо з ночі літаками,
Так тривожно стало хлопцям спати.
Сива жінка плаче біля брами
З написом каракулями «тато».

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.